

Sygn. akt VP 541/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sonia Lasota-Zawisza

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: Tomasz Kałuża-Herok

przy udziale ./.

po rozpoznaniu 14 lipca 2020 roku w Rybniku

sprawy z powództwa L. B.

przeciwko (...) Przedsiębiorstwu Produkcyjno - Handlowemu Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o sprostowanie świadectwa pracy, sprostowanie zaświadczenie RP 7 i ustalenie wysokości wynagrodzenia

1. odrzuca pozew o sprostowanie świadectwa pracy;
2. oddala powództwo o sprostowanie zaświadczenia RP 7 i ustalenia wysokości wynagrodzenia;
3. odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania.

Sygn. akt V P 541/18

UZASADNIENIE

Powódka L. B. wniosła przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu (...) sp. z o.o. w Ł. pozew o ustalenie wysokości wynagrodzenia w okresie od września 1991 roku do września 2007 roku, a także o sprostowanie świadectwa pracy z 24 września 2007 roku. Powódka wskazała, iż była zatrudniona u pozwanej, która w sposób wadliwy rozwiązała z nią umowę o pracę. Nadto, powódka zarzuciła, że pozwana nie odprowadzała składek we właściwej wysokości, co ma obecnie wpływ na wysokość pobieranej przez nią emerytury.

vide: k. 3-3v.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż w jej ocenie roszczenia są bezzasadne bowiem jako pracodawca odprowadzała do ZUS wszystkie składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia powódki i prawidłowo wypłacała powódce wynagrodzenie za pracę. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia.

vide: k.131-132

Na rozprawie 6 sierpnia 2019 roku powódka wskazała, że domaga się również sprostowania zaświadczenia na druku RP 7. Nadto, powódka oświadczyła, że domaga się ustalenia wysokości wynagrodzenia, gdyż zależy jej na prawidłowym przeliczeniu emerytury, a wcześniej renty i świadczenia rehabilitacyjnego.

vide: k.169v.

Na rozprawie 16 stycznia 2020 roku powódka wskazała, że domaga się sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że umowa o pracę została wypowiedziana przez pracownika z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Nadto, powódka zaznaczyła, że domaga się przeliczenia wynagrodzenia w zaświadczeniu RP7 za lata 1991-1994.

k. 238v.

Sąd ustalił co następuje:

W okresie od 16 września 1991 roku do 13 września 2007 roku powódka L. B. była zatrudniona u pozwanej w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w Ł. na stanowisku sprzątaczkii. Do 31 marca 1994 roku powódka była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, a od 1 kwietnia 1994 roku na pół etatu.

Od 9 marca 2006 roku do 10 kwietnia 2006 roku powódka pobierała wynagrodzenie za czas choroby. Następnie, od 11 kwietnia 2006 roku do 6 września 2006 roku powódka pobierała zasiłek chorobowy, a od 7 września 2006 roku do 1 września 2007 roku korzystała ze świadczeń rehabilitacyjnych. Po zakończeniu świadczeń rehabilitacyjnych, zostało jej przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres 6 miesięcy.

Pismem z 13 września 2007 roku pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu długotrwałej nieobecności w pracy.

Od 10 kwietnia 2016 roku powódka pobiera świadczenia emerytalne.

Dowód: akta osobowe powódki: umowa o pracę z 16.09.1991r., porozumienie stron z 29.03.1994r., umowa o pracę z 1.04.1994r., pismo dotyczące rozwiązania umowy o pracę z 13.09.2007r., świadectwo pracy z 13.09.2007r. wraz z potwierdzeniem odbioru, sprostowanie świadectwa pracy z 24.09.2007r. wraz z potwierdzeniem odbioru; przesłuchanie powódki k.238v.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 13 lutego 2008 roku oddalono powództwo powódki przeciwko pozwanej o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę i przywrócenie do pracy (sygn. akt V P 348/07). Wyrok uprawomocnił się z dniem 6 marca 2008 roku.

Dowód: akta V P 348/07: wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z 13.02.2008r. k.88, postanowienie Sądu Rejonowego z 9.10.2008r. o odrzuceniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia z k.97, postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z 26.02.2009r. o oddaleniu zażalenia na odrzucenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia k.178-179

Wyrokiem z 3 czerwca 2008 roku Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo wniesione przez powódkę przeciwko pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy, zadośćuczynienie, odszkodowanie i wynagrodzenie (sygn. akt V P 389/07). Powódka domagała się sprostowania świadectwa pracy w punkcie 3 przez wpisanie, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło na prośbę powódki za trzymiesięcznym wypowiedzeniem. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż brak jest możliwości uwzględnienia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy w kwestii zmiany podstawy prawnej rozwiązania z powódką umowy o pracę, bowiem prawomocnym wyrokiem z 13 lutego 2008 roku tutaj Sąd Rejonowy oddalił powództwo o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę i przywrócenie do pracy. Sąd Rejonowy dodał, że treść świadectwa pracy jako oświadczenie wiedzy, a nie woli winna być odzwierciedleniem rzeczywiście złożonych oświadczeń stron stosunku pracy; w trybie sprostowania świadectwa pracy nie można dokonywać korekty prawnych skutków. Sąd Rejonowy zaznaczył też, że jeżeli pracodawca podał w świadectwie pracy

rzeczywisty sposób ustania stosunku pracy, to postąpił zgodnie z prawem. Jeżeli natomiast sąd uznałby za sprzeczne z prawem wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, w tym przypadku należałoby zmienić świadectwo lub wydać nowe nie dlatego, że było ono wadliwe; lecz konieczność uzupełnienia świadectwa lub wydania nowego byłaby następstwem zdarzenia, które zaszło po wydaniu świadectwa (prawomocny wyrok, z którego wynika sprzeczność z prawem rozwiązaniu stosunku pracy). Skoro zatem Sąd prawomocnym wyrokiem uznał zgodny z prawem tryb rozwiązania stosunku pracy, zatem również z tych przyczyn roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy jest bezzasadne.

Sąd Okręgowy w Gliwicach OZ w Rybniku w wyroku z 11 września 2008 roku oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z 3 czerwca 2008 roku (sygn. IX Pa 89/08).

Dowód: akta V P 389/07: wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z 3.06.2008r wraz z uzasadnieniem. k.285 i k.299-303, wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach OZ w Rybniku z 11.09.2008r. wraz uzasadnieniem k.343-343v. i. 345-347

Wyrokiem z 6 października 2010 roku Sąd Rejonowy w Rybniku w pkt 3 odrzucił pozew w części dotyczącej żądania wynagrodzenia i uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę (sygn. akt V P 291/10). W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że sprawy o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę (o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązaniem umowy o pracę), o wynagrodzenie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia zostały już prawomocnie osądzone.

Wyrokiem z 24 lutego 2011 roku Sad Okręgowy w Gliwicach OZ w Rybniku oddalił apelację powódki (sygn. akt IX Pa 88/10).

Dowód: akta V P 291/10: wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z 6.10.2010r. wraz z uzasadnieniem k.117 i k.123-124, wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach OZ w Rybniku z 24.02.2011r. wraz z uzasadnieniem k.168-168v., i k.175-177

Za okres od 16 września 1991 roku do 13 września 2007 roku zostały wydane zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powódki.

Dowód: zaświadczenie z 18.05.2004r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powódki za okres od 1991r. do 1998r. wraz zał. k. 178-191, zaświadczenie z 12.05.2005r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powódki za okres od 1991r. do 2004r. wraz z zał. k. 192-194v., zaświadczenie z 24.05.2006r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powódki za okres od 1991r. do 2005r. wraz z zał. k.195-200, zaświadczenie z 8.07.2020r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powódki za okres od 16.09.1991r. do 13.09.2007r. wraz zał. k. 280-284

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały i które tworzyły spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy. Sąd wziął pod uwagę również dowód z przesłuchania powódki.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 365 § 1 k.p.c. stanowi, iż orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Związanie sądu oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2010 r., sygn. II PK 249/09, wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2010 r., sygn. II PK 212/09).

W myśl art. 199§1 pkt 2 kpc Sąd odrzuca pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została prawomocnie osądzona.

W niniejszym postępowaniu Sąd związany jest prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z 3 czerwca 2008 roku (sygn. V P 389/07) w którym m.in. oddalono powództwo wniesione przez powódkę przeciwko pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie zmiany podstawy prawnej rozwiązania umowy o pracę. Jednocześnie tutejszy Sąd podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniu do ww. wyroku. Wobec powyższego, Sąd uznał powództwo o sprostowanie świadectwa pracy za niedopuszczalne.

Z kolei zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Tutejszy sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym, jeżeli powód występuje o sprostowanie (zmianę, uzupełnienie) wystawionego zaświadczenia na druku ZUS RP-7, to w istocie domaga się ustalenia treści tego dokumentu, np. ustalenia wysokości wypłaconego wynagrodzenia za pracę. Takie żądanie należy zakwalifikować jako powództwo o ustalenie, którego podstawą jest art. 189 k.p.c., a nie art. 125 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, który dotyczy jedynie wydania przedmiotowego zaświadczenia. Żądanie ustalenia prawa lub stosunku prawnego oparte na art. 189 k.p.c. jest zgłoszeniem roszczenia procesowego, które w ogóle nie podlega przedawnieniu. Nie oznacza to, że może być ono dochodzone bezterminowo, gdyż przesłanką zasadności powództwa o ustalenie jest interes prawny. Interes taki może istnieć jednak tylko do czasu wystąpienia o przyznanie świadczenia z ubezpieczenia społecznego. W postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych można bowiem wykazywać wszelkimi środkami dowodowymi (a nie tylko zaświadczeniem pracodawcy) rzeczywistą wysokość uzyskiwanych zarobków w celu ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru świadczenia. W takiej sytuacji, postępowanie przeciwko pracodawcy przed sądem pracy o sprostowanie druku Rp-7, a w istocie o ustalenie wysokości wypłaconego wynagrodzenia za pracę, zmierzałoby jedynie do uzyskania dowodu dla potrzeb postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych, a to wyklucza uznanie istnienia interesu prawnego w ustaleniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007r. I UK 321/06).

Z kolei w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 17 lutego 2005 roku trafnie wskazano, że dopuszczalność drogi sądowej dla dochodzenia roszczenia o sprostowanie takiego dokumentu, a nawet o zobowiązanie pracodawcy do wydania zaświadczenia o określonej treści, nie oznacza merytorycznej zasadności takich żądań. Sąd Najwyższy wskazał też, że brak interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie skutkuje jego niezasadnością, a nie zaś niedopuszczalnością drogi sądowej (uchwała Sądu Najwyższego z 17 lutego 2005r. II PZP 1/05).

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż powódka nie miała interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o sprostowanie zaświadczenia RP 7 i ustaleniu wysokości wynagrodzenia. Interes taki może istnieć jednak tylko do czasu wystąpienia o przyznanie świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Oba żądania powódki pobierającej świadczenia emerytalne de facto stanowiły tożsame roszczenie i zmierzały jedynie do uzyskania dowodów dla potrzeb postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych, co jest działaniem niedopuszczalnym. Jak wskazano wyżej w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych powódka może wykazywać wszelkimi środkami dowodowymi (a nie tylko zaświadczeniem pracodawcy) rzeczywistą wysokość uzyskiwanych zarobków w celu ustalenia prawidłowej podstawy wymiaru świadczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd w pkt 1 wyroku odrzucił pozew o sprostowanie świadectwa pracy, a w pkt 2 wyroku oddalił powództwo o sprostowanie zaświadczenia RP 7 i ustalenie wysokości wynagrodzenia.

Z kolei mając na uwadze okoliczności sprawy, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. w pkt 3 wyroku odstąpił od obciążania powódki kosztami sądowymi. Sąd miał na uwadze, że powódka działająca bez profesjonalnego pełnomocnika, posiadała subiektywne przekonanie o słuszności zgłoszonych roszczeń. Sąd wziął również pod uwagę, iż powódka nie dążyła do wprowadzenia Sądu w błąd oraz fakt, iż część żądań była już prawomocnie osądzona.